

El Diacrític | Actualitzat el 21/02/2018 a les 08:19

?A tu que la somies completa (carta oberta a l'Anna Gabriel)

«Gràcies per no arronsar-te i mirar de cara, amb boca ampla i francès de l'Ille de France, el món que ens intenta fer callar i que ens vol reduir a la veu estrafeta dels qui demanen disculpes als amos dient que «jo no ho sabia», «tot era broma», «...un simulacre» o «van ser els voluntaris» | «Gràcies per ser crítica i autocrítica i no acceptar les lloances ni quan aquestes vénen del costat més proper»

Anna Gabriel | Parlament

Fa més de deu anys, en un llarg debat sobre l'autodeterminació a la Universitat Pompeu Fabra, organitzat per La Fàbrica, et vaig veure per primer cop de cos present, mana, Anna. Hi parlàvem una colla d'homes -massa-, del Junqueras al Quim i el Batalla, del Raimundo al Tomeu. I tot semblava i era possible, tal com és avui i serà demà. Tot i més, per això fèiem anar paraules gruixudes, de la mateixa manera que ara i durant tots aquests anys hem fet coses grans i grosses, molt grosses.

És clar que ja sabia qui eres perquè en aquell moment quan algú es movia amunt i avall o del seu poble estant passava a tenir un nom que s'anava repetint un cop i un altre cop. Els que havia sentit el teu, sempre sonava ben acompanyat: municipalisme, feminista, llibertària, independentista... paraules que han anat evolucionant i transformant-se a la mateixa velocitat que els fets que ens envolten i que són ja part de la nostra època. Una època d'intents de tornada del poder a les poques mans que sempre l'havien administrat, de reculada de drets i de confrontació, però alhora una època de lluita popular, de lluites socials que en molts casos han

deixat un món completament diferent a com hagués estat si no hi haguessin sigut.

Seria una mica ximple escriure un text per lloar-te, o anomenar-me «gabrielista», o dir que ets una *jefa*, o dir-te «bonica», o lloar-te per ser tan valenta, ara que els bords i lladres de sempre continuen cridant en contra teu com han cridat sempre contra qualsevol que, del nostre costat estant, els ha posat en dubte, i tu ho has fet molts cops i molt bé tot sovint, sense necessitat d'inventar-te llargs contes sobre la vella Europa... Tot això ja ho sabem i sona molt bé però no és suficient per escriure un text que no és de lloança sinó d'agraïment. Així que som-hi i fem.

Gràcies per no arronsar-te i mirar de cara, amb boca ampla i francès de l'Ille de France, el món que ens intenta fer callar i que ens vol reduir a la veu estafeta dels qui demanen disculpes als amos dient que «jo no ho sabia», «tot era broma», «...un simulacre» o «van ser els voluntaris». Sense agror i sense jutjar qui ho diu, és clar que acabar l'1 d'octubre amb aquestes paraules desdibuixa tot allò que ha suposat la nostra data fundacional, el dia en què vam deixar de tenir por després de dir-ho i repetir-ho mil i un cops.

Gràcies per situar el feminisme militant i autònom en el centre d'un procés que no és del no res a l'una mica més que res sinó la clau que pot obrir tots els panys i, si no trobem la clau, esbotzar les portes i les tanques sempre amb *carinyo*. Un feminisme com el que tu mateixa atribuïes a Doris Benegas en el seu acte de comiat: «quotidià i insubornable, intuïtiu molts cops, pràctic molts altres».

Gràcies per ser crítica i autocrítica i no acceptar les lloances ni quan aquestes vénen del costat més proper. I gràcies per llegir i posar dalt de tot les extraordinàries memòries polítiques de Garcia Oliver, *El eco de los pasos*, i tot el que allà s'explica sobre la lluita social i les revolucions d'aquí que hi van ser perquè hi va haver qui les va fer.

Gràcies per recordar d'on vens i cap a on anem, on tenim els peus i on poses la banya, quina és la força i quins els camins, quanta tendresa cap en una rebel·lió i com s'articulen les paraules quan enuncien veritats.

Mentre el totalitarisme es va instal·lant a l'Estat espanyol i va negant totes les llibertats per petites que aquestes siguin. Mentre Europa es va enfosquint i el neofeixisme s'alimenta, com sempre, de l'odi a les minories i els pobres, de la crisi del capitalisme en crisi perpètua. Mentre el militarisme i la negació dels drets democràtics esdevenen formes corrents de Govern. Des de Ginebra, des de la presó que sempre és l'exili, continuaràs estirant la corda per trencar les cadenes que no ens deixen ser lliures i que, més aviat que tard, s'esmicolaran.

Cap mal dura 1.000 anys i aquest que ara patim, tampoc els durarà. Així que, més aviat que tard, Anna, tornaràs i entre rengles d'arbres plantats en esqueixos de desobediència construirem el món nou que portem als nostres cors. I no serà demà passat sinó demà mateix, perquè el seu vell món fa dies que agonitza i el nou que fa tant que fem ja és aquí.